

Erasmus podľa Rozálie Harhovskej

Väčšina známych, keď sa dozvedela, že pre „svoj Erasmus“ som si zvolila susednú krajinu, tak len neveriacky krútili hlavami. Vedela som že je tam pomerne mala možnosť zdokonaľiť sa v jazyku, keďže po český viem plynulú, ale aj tak som sa nenechala odradiť a koncom septembra som sa vybrala na „Môj Erasmus.“

Každý nový začiatok je ťažký a v mojom prípade to nebolo inak. Na svoj prvý deň na UTB v Zlíne si spomínam ako dnes. Moje ubytovanie bolo v kasárňach, už v tejto dobe bývalých. Izbu som zdieľala so štyrmi dievčatami, rôznych kultúr, jazykmi a najmä rozličným povahami a navzájom vyjsť medzi sebou bolo často nadľudské úsilie...:) Neprišla som ani prvá, ale ani posledná. Moje spomienky vždy priláka privítanie s Majo, študentkou z Ekvádoru. Vychrlila na mňa množstvo slov v angličtine a vďaka jej temperamentu aj v pomerne rýchlej. Bolo to jedným slovom, strašne, keďže som jej väčšiu časť ani nerozumela. Prvé dni boli najťažšie lebo človek si musel zvyknúť na mnoho nových ľudí, mnoho odlišných zvykov, jazykov a najmä sa, ako tak oťukať.

V prvom týždni bolo pre 65 študentov Erasmus zorganizované spoločné stretnutie, kde sme sa mali možnosť spoznávať, ale nejaké významné pokroky to neprinieslo. Ľady sa definitívne poprelamovali až po víkende strávenom na chate. Utvorili sa skupinky, ako kdekoľvek inde. Ja som pomerne veľké množstvo trávila so študentmi z Turecka, Taiwanu, Sýrie, Ruska ale najmä so spolubývajúcimi z Ekvádoru, Poľska a Chorvátska. Spoločne sme cestovali spočiatku po Českej republike, kde moja znalosť českého jazyka bola pre všetkých vykúpením, keďže s poľutovaním musím povedať, že pomerne nik neprejavoval snahu s nami komunikovať v angličtine. Neskôr sme sa s vervou vrhli do Európskych štátov a spoznávali doposiaľ pre nás nepoznané miesta. Vďaka vzájomnej pomoci sme nemali problémy vo výučbe a mne dopomohli k zdokonaleniu v angličtine. Navzájom sme si varili typické národné jedlá, trávili spolu každú chvíľu, keďže ani jeden z nás a dokonca ani ja, čo som bývala najbližšie, necestovala domov. Stala sa z nás „Erasmus rodina“. V tejto rodine sme sa delili o všetky naše radosti, ale aj starosti. Keď sme sa potrebovali vyplakať, alebo ak nás zmáhali choroby, boli sme tam jeden pre druhého. Príchod zimy, prvých mrazov a snehu pre väčšinu študentov znamenal zvrät, keďže do tej doby to nezažili na vlastnej koži nikdy, jedine v televízii. So spolužiačkami z Ruska sme im doslova a do písmena predstavovali zimné športy, učili ich lyžovať, snowboardovať, korčuľovať sa, stavať snehuliakov a častou zábavou boli pre nás aj guľovačky. S príchodom Vianočných sviatkov sme mali pomerne dokončené všetky skúšky a každý jeden z nás si uvedomoval blížiaci sa koniec. Všetci sa tešili na tieto sviatky, ktoré sme cestovali k našim rodinám. Poniakto, ktorý sa nerozhodol cestovať, z toho dôvodu, že oni Vianoce nemali a mali v pláne ostávať na tieto sviatky v Zlíne, sme skoro dospeli k rozhodnutiu, že nik by nemal byť sám počas tohto obdobia a tak sme si týchto študentov rozdelili a zobrali ich k sebe a svojim rodinám. Ja som nebola výnimkou. Na Slovensko, priamo pod Tatry som so sebou priniesla dve Taiwanky, pre ktoré to bolo niečo neopísateľne a so sebou si odnášali množstvo spomienok.

Január a tým pádom aj posledný mesiac spolu znamenal pre všetkých veľa. Skúšky sme ukončili už začiatkom mesiaca a potom sme trávili spoločne každú jednu chvíľu potulkami po krajinách Európy. S blížiacim sa koncom si mnohý dali predsavzatia, že pri rozlúčke nebudú plakať, s istotou môžem povedať, že nikomu sa to nepodarilo.

Posledné objatia a slová, ktoré však nezneli: „Zbohom, ale dovidenia.“ Prečo dovidenia, keď bolo jasné, že sa už nikdy nestretne? Lebo v kútiku duši sme verili, že sa nikdy nerozlúčime a naše cesty sa čoskoro znova spoja. Pre každého jedného z nás znamenal Erasmus časť života, ktorá nám otvorila ďalšie brány v našich životoch. Erasmus je niečo, čo Ťa ovplyvní, zmení tvoj život a posunie ho o kúsok ďalej. Dostaneš viac, než môžeš očakávať.

Zopár fotografií :

